

Ekker Éva

Sarki tűz II.

FELFEDEZÉS

SARKI TŰZ II.

Felfedezés

Ekker Éva

vikönyv©2023

ISBN epub: 978-615-6586-03-2

ISBN pdf: 978-615-6586-02-5

A PROJEKT

– Itt vagyunk hát! Köszöntöm önöket Babe szigetén – üdvözölte lelkesen közönségét a csinos, fiatal riporternő. – Akár jelképesnek is tekinthetjük, hogy e föld nevéhez méltóan, itt van a bölcsője annak a korszakalkotó vállalkozásnak, melyhez hasonló nem volt még, nemcsak a média, de az egész világ történetében sem.

– A szót most a mellette álló, jóvágású férfi riporter vette át.

– A felmérések szerint máris sokmillióan figyelnek bennünket. Hát nem nagyszerű ez, Lily?

– Bizony az, Damon, és ez még csak a kezdet. Az előzetes becslések szerint ugyanis ez a szám a többszörösére fog emelkedni azokkal együtt, akiknek nincs módjuk a jelenlegi, élő adásba bekapcsolódni, ezért utólag pótolják majd lemaradásukat. És ha még mindig maradnának olyanok, akik nem érdeklődnek műsorunk iránt, reméljük, látva annak sikerét, rövidesen szintén kedvet kapnak hozzá.

– Nem is tudom – folytatta a férfi –, szükséges-e még egyáltalán szót ejtenünk róla, hogy miről is szól ez a grandiózus produkció, hiszen a hosszú hetek óta tartó bemutató kampánynak köszönhetően az egész földkerekség minden sarkában elterjedt már a híre. Az emberek úton-útfélen erről beszélnek, és izgatottan várják, hogy végre megkezdődjön.

– Azért talán nem árt, ha átismételjük a lényegét. De ígérem, azok sem fognak unatkozni, akik úgy vélik, már semmi újdonságot nem hallhatnak, mert most először maguk a projekt megalkotói, résztvevői, támogatói fognak megszólalni, és számos meglepetéssel szolgálnak majd önöknek.

– Előbb azonban egy rövid reklám. Kérem, addig se menjenek sehova! A reklámok ugyanis – mint azt tapasztalni fogják –, szerves részét képezik műsorunknak. Amennyiben nem nézik meg őket, nemcsak egyes, fontos információkról maradhatnak le, hanem számos értékes

nyereménytől is eleshetnek. Elsőként a „Lois” kozmetikai és illatszergyár jelentkezik, egy nem mindennapi ajánlattal. Aztán rögtön itt leszünk megint.

A két műsorvezető eltűnt, és a képernyőn egy elegáns úriember jelent meg.

– Hölgyeim és uraim! – kezdte. – Tudják önök, milyen parfümöt használ jelen pillanatban az elbűvölő műsorvezető, Lily, vagy partnere, a sármos Damon? Aligha. Hiszen kifejezetten erre az alkalomra kreálták őket közös munkával cégünk világhírű nagymesterei. Az üzletekben csak pár nap múlva lesznek kaphatók. Illatukat azonban már most, akár rögtön élvezhetik. De ez még mid semmi. . Látják ezt a festői tengerpartot? A lágy szellőben hajladozó, csodás pálmafákat? Vagy a távolban elterülő, ezer színben pompázó, virágokkal teli parkot? El tudják képzelni azt a bódító levegőt, ami körülleg itt bennünket? Biztosan nem. Hogy is tudnák? Ám, akár hiszik, akár nem, fél óra múlva mindezt saját otthonukban is átélhetik. Dőljenek hátra, és próbálják ki! Micsoda kikapcsolódás! Micsoda felüdülés! De tovább megyek. Ha akarnak, külön-külön is ráközelíthetnek minden egyes fára, növényre, sőt fűszálra, és ha úgy tetszik, egyenként megszagolghatják valamennyit. Remélem, most már kellően felcsigáztam az érdeklődésüket. Itt az ideje, hogy eláruljam, hogyan lehetséges mindez. Cégünk szenzációs új termékének a segítségével, melynek bemutatását a mai napra időzítettük. Csupán egy csatlakoztató programot és pár kisebb kiegészítőt kell megrendelniük hozzá. Máris küldhetnek e-mailt, vagy telefonálhatnak a képernyő alján futó címek valamelyikére, és az egész világot behálózó futárszolgálatunk fél órán belül kiszállítja önöknek. Ne hagyják ki az alkalmat! Országonként az első száz megrendelőnek fél áron adjuk a termékcsomagot, az első húsz pedig ráadásul ajándékba kap egyet-egyét a Lily, illetve Damon által most használt parfümökből. Hogy fogják irigyelni kollégái, rokonai, ismerősei, szomszédai, de leginkább – ha vannak – a haragosai! Nem bírja majd lerázni magáról a hódolókat. Ezeknek az illatoknak senki sem képes ellenállni. Rendeljen azonnal! Legyen ön az első, de legalább a századik! Figyeljen bennünket továbbra is! Folyamatosan jelentkezünk további, rendkívüli akcióinkkal.

A reklámot követően Lilyvel folytatódott a műsor. Damon magánkívül volt.

– Azonnal engedj vissza, Karl! – sipította elborult aggyal, és ki akarta tépni magát a főszerkesztő szorító markából. A férfi igyekezett lecsendesíteni.

– Ne hisztizz! – szólt rá erélyesen. – Nincs semmi gond. A japcsi jól el lesz a mi kis szőke bombázónkkal.

– Ne játszd itt az ostobát! – harsogta Damon. – Ez az én riportom lett volna. Én milliók kedvence vagyok, és a rajongóim látni akarnak.

– Muszáj volt – csillapította Karl. – Kénytelen voltam kicsit változtatni a menetrenden.

– Miért?

– Sok néző kifogásolja, hogy alkoholbűzt árasztasz.

– Micsoda? – hördült fel a riporter. – Ez nem lehet igaz!

– Magad is meggyőződhetsz róla – mutatott az egyik monitor felé a főszerkesztő.

Damon hitetlenkedve meredt a képernyőre.

– De honnan veszik ezt?

– Máris megrendelték a csodaszerektyűt.

– Jellemző! – ingatta a fejét Damon feldúltan. – Mit nekik tenger, pálmafák, virágok!

Az az első dolguk, hogy a torkomban szaglásszanak.

– Talán csak a parfümödre akartak rámenni.

– Ugyan! – legyintett a műsorvezető lemondóan. – Volt már szerencsém kiismerni a mélyen tisztelt publikum lelkivilágát.

– Akkor meg miért nem vigyáztál jobban? Tudod, hogy a bulvár folyamatosan csámcsog a témán. Persze, hogy kíváncsiak. Számíthattál volna rá.

– Számítottam! – csattant fel Damon mérgesen. – És nem is létezik, hogy érzik. Egyszerűen nem érezhetik. Vagy százszor kiöblítettem a számat, bevettem egy marék mentolos cukrot, és elrágtam egy halom mentolos rágót. Csak belemagyarázzák, mert a sajtó befeketített.

– Lehet, de túl sok az észrevétel. Ezt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Még a végén az illatszercég árengedményt kér a reklámért. Már szóltam a dokinak. Itt is van. Doki! Kerítsen attól az ürgétől egy olyan szagi szerkentyűt, aztán addig dolgozzon Damonon, míg csak finom, férfias leheletet nem áraszt. Világos?

– A gyomrát ne mossam át? – morgott az orvos.

– Bánom is én! – rándította meg a vállát Karl morcosan.

– Ez azért mégiscsak... – méltatlankodott Damon. – Ez olyan megalázó! Lilyt miért nem cseszegeted? Ne mondd, hogy csak engem kritizálnak! – Azzal gyorsan rábökött a másik monitor sarkában virító nagy L betűre. Megjelentek a nőre vonatkozó üzenetek.

– Láthatod – tárta szét a karját a főszerkesztő. – Ő jókat kap. Aranyos, szexi stb.

– Azért van itt más is – szólt közbe ekkor kissé bátortalanul az egyik technikus, és miközben alig leplezett imádattal Damonra nézett, egy másik listát varázsolt elő. A riporter kissé zavarba jött, de aztán mohón rávetette magát a képernyőre.

– Itt van! – mutatta diadalmasan. – Beképzelt, túl merész a ruhája, mutogatja magát, játssza az esztét stb.

– Bagatell! – legyintett Karl egy zord pillantást lövellve a technikus fiú felé. – Mindig akadnak rosszmájú emberek.

– És ez? – erősködött tovább a műsorvezető. – Túl merev a frizurája. Mintha rá lenne ragasztva. Ez sem fontos?

– De, igen – sóhajtott fel a főszerkesztő. – A következő bejelentkezése előtt majd igazítunk rajta.

Damonnak most hirtelen merész ötlete támadt.

– Na, jó – mondta ravasz tekintettel –, elvettétek a japcsit. De akkor Chandra-Shannál én jövök sorra.

Karl azonban határozottan elutasította.

– Nem forgathatom fel az eredeti szereposztást

– Velem megtehetted?

A főszerkesztő vonakodott.

– Törődj bele, hogy most nem a tiéd a főfogás.

– Nem csak arról van szó.

– Hanem, miről? – fürkészte az arcát Karl. – Mióta kedveled te a nőket?

– Mióta ők kedvelnek engem.

– Jó, te tudod, mi az, ami még belefér. De akkor is. Nem gondolod, hogy Jillian túl nagy falat neked? Majd éppen rád fog bukni! Az a nő hihetetlenül agyafúrt. A kezében tartja a fél világot, a gazdaságot, a politikát. Az ágya meg kész átjáróház. Egyik pasi még meg sem melegedett, már jön is a másik.

– Ő is csak nő. Én pedig jól ismerem a nőket – húzta ki magát Damon. – Nem véletlen, hogy imádnak. A dolognak ezt a részét csak bízd rám!

– Nem tolhatok ki ennyire Lilyvel – húzódozott még mindig a főszerkesztő.

– Akkor én meg nem csinálom meg a következő riportomat – zsarolta meg a férfi. – Majd azt mondom, hogy rosszul éreztem magam. Én sztár vagyok, nem mernek hozzám nyúlni. Te fogod megszívni.

Nem volt idő vitatkozni.

– Legyen – adta meg magát Karl. – De akkor igyekezz, mert Chandra elé aztán főleg nem állhatsz ilyen lehelettel.

Damon nem vitatkozott tovább. Elégedetten távozott a doki oldalán.

Lily ezalatt a soros riportot készítette.

– Kedves nézőink! Talán meglepődtek azon, hogy nem feliratozva, nem is szinkrontolmáccsal, hanem elejétől fogva közvetlenül anyanyelvükön hallják műsorunkat. Vagy olyannyira természetesnek hatott az egész, hogy ez fel sem tűnt? Pedig a dolog egyáltalán

nem olyan egyszerű. Bemutatom önöknek Kimura Akio urat, a HMG konzern ügyvezetőjét. Ő fogja megismertetni önökkel legújabb találmányukat, mely mindezt lehetővé teszi.

A japán enyhén meghajolt.

– Köszöntöm önöket vállalatunk nevében is – fogott bele kiselőadásába. – Régóta dolgozunk már azon a tolmácsprogramon, mely épp a legjobbkor, e projekt indulásának idejére végre elkészült. Bátran állíthatom, hogy ezzel robbanásszerű áttörést értünk el a kommunikáció terén, mely a meglévő technikák egyikéhez sem hasonlítható, és jóval túlmutat valamennyin. Nemcsak a beszéddel egy időben fordít ugyanis, hanem a legelső apró rezdüléseket azonnal, és tökéletesen letapogatva, a beszélőt a „saját” hangján szólaltatja meg, a szöveget is a szájmozgásához igazítja, azt a hatást keltve ezzel, mint eleve őt hallanák. És még csak most jön az igazi. Elég egy aprócska segédeszközt megvásárolniuk, és a való életben, szemtől szemben is bárkihez, bármilyen nyelven szólhatnak, miközben természetesen önök is tetszésük szerinti nyelven hallják azt, amit ő mond. Sőt, bármely számú résztvevőből álló, akárhány nyelven beszélő közösségben is lehetséges eszmét cserélni általa úgy, hogy mindenki megértsen mindenkit. Ez a segédeszköz egy miniatúr készülék, amelyet csak be kell állítani a kívánt nyelvekre, és rátenni a fülre. Mint azt majd látni fogják, e találmány nélkülözhetetlen eleme ezen projektnek is, hiszen általa valósítható meg maradéktalanul az alkotók célja, azaz a világ összes népére kiterjedő nemzetközi összefogás.

– Hölgyeim és uraim! – vette át a szót Lily. – A most bemutatott tolmácsprogram körülbelül egy óra múlva kikapcsol. Természetesen továbbra is ingyenesen választhatnak a menüsorból bármely nyelvű szinkrontolmácsolást, illetve feliratozást. Ezekhez a szolgáltatásokhoz akkor juthatnak hozzá, ha regisztrálnak honlapunkon, s válaszolnak néhány egyszerű kérdésünkre.

– Garantálom, a különbség mellbevágó lesz – kapcsolódott be ismét az ügyvezető –, és biztos vagyok benne, hogy rögtön vissza is akarnak majd térni a FORDI-hoz. Ehhez nem kell mást tenniük, mint hogy nyomban megrendelik a honlapon, vagy a képernyő alján futó valamelyik telefonszámon. Az első tízezer vevő féláron kapja a szolgáltatást, és ingyenesen a fülklipszet. Ne csak nézzék, hallgassák is eredetiben az adást! Rendeljenek most! És végül, de nem utolsósorban még valami. Kérem, figyeljenek jól, mert mostantól útnak indítunk egy olyan akciót, melybe ha bekapcsolódnak, minden erőfeszítés nélkül nagy értékű nyereményekre tehetnek szert. Miből is áll ez? Cégünk mindig is büszke volt arra, hogy termékei a világtudományos, illetve technikai csúcshívonalát képviselik. Így van ez most is. Rengeteg informatikus, tolmács, nyelvész, és még sorolhatnám, hány és hányféle szakember szorgos és gondos munkájának gyümölcse ez a találmány, mely, hála nekik, mára igazi remekművé csiszolódott. A nyelvet azonban önök használják, sőt alakítják nap mint nap. Kérjük ezért,

segítsenek nekünk a FORDI folyamatos továbbfejlesztésében. Aki tehát a vásárolt termék használata során bármely nyelven értelemzavaró vagy idegenszerű fordítást észlel, jelezze azt számunkra a honlapon, illetve a képernyő alján futó telefonszámok valamelyikén. Azok között, akik hasznos észrevételt tesznek, időről időre jelentős pénzüsszegeket, illetve értékes ajándékokat sorsolunk ki. A további részletekről a honlapon olvashatnak. Meglátják, megéri. Vegyenek tehát FORDI-t, és játsszanak velünk. Tudják mit? Még valamit elárulok. Aki keres, talál. Tartottunk ugyanis attól, hogy mivel találmányunk olyannyira kiválóra sikeredett, nem fog minden ajándékunk gazdára lelteni, ezért szándékosan is rejtettünk el kisebb-nagyobb hibákat minden nyelvben. Így biztosan kioszthatjuk önöknek az összes beígért jutalmat. Mindenkinek van esélye. Figyeljenek és jelezzenek!

– Köszönöm a kimerítő felvilágosítást – zárta le a beszélgetést Lily. – Most ismét egy rövid reklám következik–, de tudják! Nehogy elmenjenek. Csak pár perc és folytatjuk a projekt legfőbb támogatóinak, és az általuk felajánlott nyereményeknek a bemutatását. Nemsokára pedig következik az egész gigászi építkezés, és a hozzá kapcsolódó médiaprogram kitalálója, producere, menedzsere, és legfőbb beruházója, a mindenki által ismert, mérhetetlenül okos és csodaszép, Jillian Chandra-Shan kisasszony.

Megkezdődött a reklámidő. Karl magához intette Lilyt.

– Kicsit változtatunk a forgatókönyvön – közölte vele. – Chandra Damoné lesz. Neked meg irány a fodrász! A nézőknek nem tetszik a hajad.

– Persze, hogy nem – csattant fel a nő mérgesen. – Megmondtam előre, de rám se hederítettetek – aztán észbe kapott. – Hogyan? Damon megy Jillianhez? Nem erről volt szó.

A főszerkesztő kerülni igyekezett Lilyt számon kérő tekintetét.

– Így alakult – mentegetőzött. – Majd később megbeszéljük. Cserébe megkapod Igor Korolovot. Ő majdnem ugyanakkora fogás. Pénze, mint a pelyva, a befolyása felbecsülhetetlen, ráadásul fiatal, jó kiállású, és nőtlen. Mint a moziban.

– Érdekel is engem – duzzogott a nő. – Nem felszedni akarom. De még ha kéne, sincs az a pénz, amiért beszállnék a Chandrával folytatott híres se vele, se nélküle játékába.

– Nézd! – engesztelte Karl. – Meg fogom találni a módját, hogy kárpótoljalak. De most, kérlek, ne hagyj benne a pácban.

Lily vegyes érzelmekkel fogadta a változásokat, hiszen köztudott volt, milyen szeszélyes Korolov. Sokszor teljesen mást csinált, mint amit előzőleg megbeszéltek, ráadásul nem egyszer enyhén szólva erősen italos állapotban állt a kamera elé. Mégsem bánta egyértelműen, hogy őt kapta, mert ha lehet, Chandra-Shantól talán még jobban félt. Az a hír járta róla, hogy olyan,

mint a kígyó. Szemtől szemben mindig mézesmázos, de aki kiváltja a nemtetszését, az később nagyon megemlegeti. Korolovról ellenben azt mondják, hamar felfortyan, de aztán gyorsan el is száll a haragja. Ezért aztán nem vitatkozott tovább, inkább az előtte álló csekély időt kihasználva megpróbált felkészülni a beszélgetésre.

Egyik riport jött a másik után. Egymást követték a projekt szponzorai, akik sorra bemutatták termékeiket, előadták akciós ajánlataikat, illetve a felajánlott különféle nyereményeket. A tetőpont Chandra-Shan és Korolov volt, őket hagyták utoljára. Korolovval szerencsére simán ment minden. Kétségkívül józan és rendkívül korrekt volt, ugyanakkor valami olyan dermesztő hidegség áradt belőle, hogy Lily szinte beleborzongott. Érezni lehetett, hogy mindenki fölött állónak tartja magát, és a lelke mélyén semmibe vesz mindenkit, így őt is. Ez némiképp sértette Lily hiúságát, de a megkönnyebbülés, hogy letudta végre az összes utált, protokolláris interjút, elnyomta benne ezt az érzést. Korolov a riport után is rendkívül tartózkodóan, majdhogynem barátságtalanul viselkedett vele. Épp csak morgott valami köszönésfélét, s már ott sem volt. Biztos nagyon vágyott már egy jó kis italra

A reklám után Chandra-Shan következett. Damon izgatottan készülődött. El nem mozdult volna a tükör elöl, egyfolytában a ruháját, frizuráját igazgatta.

– Nyomás a parkhoz! – adta ki az utasítást Karl. – Jilliannek ott kell ülnie a középső asztalnál.

– Magamtól is tudom – vetette oda a férfi. – Alaposan begyakoroltam mindent – azzal elindult. Már egész közel járt, egyre élesebben látta a kijelölt helyszínt, Chandra azonban nem volt sehol. Megtorpant.

– Te csak menj! – hallotta fülhallgatójában Karl hangját. – A stáb már a helyén van.

– De ő nincs ott – fakadt ki Damon. – Most mi legyen? Csináljatok valamit!

– Ne hergeld magad! – nyugtatta a főszerkesztő. – Van még két perc. Jillian híres a pontosságáról. Ott lesz. Inkább azzal törődj, hogy te el ne késs! Azt nagyon rosszul viseli.

Damon mozdulni sem bírt. Kétségbeesetten nyújtogatta a nyakát. És valóban. Az utolsó percben hirtelen, szinte a semmiből előbukkant egy villanyautó, melyet maga Chandra vezetett. Lefékezett, és megállt Damon mellett. A férfi hirtelen rádöbbsent, hogy nem a megbeszélt helyen áll. Megpróbált javítani. Felöltötte leghódítóbb arckifejezését, és karját nyújtotta a nőnek, hogy kisegítse a járműből. A nő azonban nem fogadta el.

– Itt maradok – hessentette el nyersen.

Mindenki meghökkent. Ez szokatlan volt Jilliantól, aki mindig gondosan ügyelt rá, hogy kifele kedvező képet mutasson magáról. Mukkanni sem mert senki, a stáb szó nélkül beállt az új helyre. Több idő nem is maradt. Mivel nem így volt megbeszélve, Damonnak rögtönöznie

kellett. Gyorsan felmérte a helyzetet. Chandra az autóban, ő meg kívül. Kemény dió. Márpedig úgy kell elhelyezkednie, hogy a nő legelőnyösebb arcát mutassa a képernyő, különben jaj lesz neki. Így viszont csak egy számára rendkívül kényelmetlen pozitúrát tudott felvenni. Mindvégig erőlködni kellett, hogy ki ne billenjen az egyensúlyából, illetve, hogy ezt a közönség észre ne vegye. Ráadásul a beszélgetést is az új helyzetnek megfelelően kellett felvezetnie.

– Amint látják, tisztelt hölgyeim és uraim – nézett mosolyogva a kamerákba –, Jillian Chandra-Shan kisasszony igencsak sajátos módját választotta a megjelenésnek. Vajon mi ennek az oka? – fordult a nő felé.

Lopva azt leste, vajon meglegedésére szolgál-e Chandrának ez a kezdés, de a nő viselkedéséből most már semmilyen következtetést nem lehetett levonni.

– Igaz – felelte barátságosan, miközben egy elbűvölő pillantást vetett a nézők felé –, hogy nem így beszéltük meg, de nem bírtam megállni, hogy el ne büszkélkedjek önök előtt ezzel a remek kis elektromobillal. A prototípust kifejezetten az én kérésemre fejlesztették ki, az én személyes útmutatásaim alapján, a célból, hogy a sziget védett flóráját és faunáját a legmesszebbmenőkig megóvjuk mindenféle károsodástól. Így született meg minden idők legtisztább, legkörnyezetkímélőbb kisautója, mely emellett megbízható, könnyen irányítható és rendkívül kényelmes. A napokban fejeződött be a sorozatgyártás, és ma fogják ideszállítani a szükséges darabszámban, hiszen ez lesz a szigetlakók közlekedési eszköze. De szívből ajánlom mindenki másnak városon belüli, sőt, akár városon kívüli közlekedésre is.

Tehát őket választotta – villant Damon agyába. Chandra ugyanis mindeddig taktikázott. Egymásnak eresztette az ajánlattévő cégeket, amelyek aztán ádáz csatározásba kezdtek a beszállítói státuszért. Valószínűleg az utolsó pillanatban kötötték meg az üzletet, mikor a nő már a végsőkig lenyomta az árat. Bizonyára cserébe vállalta ezt a reklámot, ami neki nem került semmibe. Ő persze minden további nélkül felrúghatja a forgatás rendjét. Neki mindent szabad. De vajon mit vár tőle? Hogyan folytassa?

A nő szerencsére megoldotta a helyzetet.

– Most pedig javaslom, sétáljunk egyet, és nézzük meg a parkot! – s már nyújtotta is szívélyesen a férfi felé a kezét.

Damon készségesen ugrott, és kiségtette a kisautóból. Chandra-Shan, ahogy az lenni szokott, most is lenyűgöző volt. Ruházata merészen ötvözte a kelet és nyugat hagyományait a modern, divatos trendekkel, de finom extravaganciája ellenére sem volt kihívó, és tökéletesen illett az alkalomhoz. Látszólag puritánul, de valójában rafináltan fésült haját ruhájához méltó különleges fejdísz ékesítette. Mindezek mellett kedves, közvetlen stílusa mégis azt sugallta a

nézőknek, hogy ő is csak egy közülük. Hát igen – állapította meg a férfi elismerően. Ez Jillian. Vajon tanulta, vagy egy páratlan östehetség?

Elindultak a virágágyások között. Damont ekkor, maga sem tudta miért, furcsa érzés kerítette a hatalmába. Mintha a nőt nyugtalanította volna valami. Csak ő láthatta, hogy a szeme sarkából alig észrevehetően az útjukat övező embereket pásztázza. Talán tart valakitől? Vagy keres valakit? – fordult meg a fejében. Aztán gyorsan visszaterelte a szót a forgatókönyv szerinti kerékvágásba.

– Igaz, hogy az ön fejéből pattant ki a szikra? – tette fel az első megbeszélte kérdést.

– Így van – erősítette meg a nő. – Szeretem ezt a vidéket, és mivel van egy házam a tengerparton, gyakran járok erre. Többnyire helikopterrel jövök –, és a mindenki által használt útvonalat követem. Egyszer azonban a vihar miatt a pilótám kénytelen volt egy kisebb kerülőt tenni. Ekkor vettem észre a magasból ezt a szinte teljesen rejtett kis földdarabot, mely rögtön felkeltette az érdeklődésemet. Később visszajöttem, és alaposabban körülnéztem. Elvarázsolt a táj szépsége, növény- és állatvilága, mámorító levegője. Azonnal tudtam, hogy ezt az élményt másokkal is meg kell osztanom. Ezt nem szabad elzárni az emberek elől. Megvásároltam, de ekkor még nem volt rá konkrét ötletem, hogy mit kezdjek vele. Aztán lassan, szinte észrevétlenül kezdett összeállni a fejemben a terv.

Karl és Lily a képernyők előtt követte nyomon a beszélgetést.

– Hát persze! – szaladt ki a férfi száján.

– Mit mondasz? – kapta fel a fejét az adásba belefeledkező Lily.

– Semmi – legyintett Karl –, csak várom a dajkamese folytatását. Még hogy véletlenül vette észre! Igaz, véletlenül zuhant le az aktuális szeretőjével együtt, miután mindketten jól berúgtak. A gép tropára ment. Örült szerencsájuk volt, hogy nekik nem esett nagyobb bajuk. Amilyen mázlista, Chandrának még a telefonja is működőképes maradt, így azonnal mozgósítani tudta az embereit.

– Igen, ezt rebesgetik – hagyta helyben Lily –, de tudtommal bizonyítani nem lehet. Állítólag a roncokat azon nyomban eltakarították, és mire a bulvársajtó megneszelte a hírt, már nem maradt semmi, amibe belekapaszkodhattak volna. Meg aztán, Chandra-Shan keze mindenhova elér.

– Az alkalmi pasija sem beszél – fejtegette tovább Karl. – Állítólag mesés összeget kapott a hallgatásáért. Jillian csupán egyetlen dologgal nem számolt. Azzal, hogy a tulajdonos, Öko... Bio..., akármilyen Alapítvány egyes tudósai úgy ismerik ezt a terepet, mint a tenyerüket. Egy fűszál sem görbülhet itt úgy el, hogy az fel ne keltse a figyelmüket. Nem is csoda, hiszen a szigettel kapcsolatos összes környezetvédelmi tevékenységük gyakorlatilag abban merült ki,

hogy nem csináltak vele semmit, illetve csekély ellenszolgáltatás fejében néha kutatást engedélyeztek rajta más természetbúvár szervezeteknek, személyeknek. A hajnali bogarászoknak tehát azonnal feltűntek a nyomok, és miután jelentették a főnökeiknek, azok vizsgálatot rendeltek el. Mikor meghallották a pletykákat, egyenesen Chandrához fordultak. Azt remélték, hogy legombolhatnak róla némi kártérítést. Ám neki akkor már más tervei voltak. Mivel felismerte a benne rejlő lehetőségeket, inkább meg akarta vásárolni a szigetet. Nincs túl messze a szárazföldtől, így könnyen összeköthető az ottani luxusüdülő konglomerátummal, ugyanakkor elég távol is van tőle ahhoz, hogy önálló életet éljen. Csodálom is, hogy ez eddig még nem jutott eszébe senkinek.

– Eszébe jutott – világosította fel Lily –, de az alapítvány nem volt hajlandó eladni. Meg akarták őrizni a sziget természetes érintetlenségét.

– Jillian mégiscsak megszerezte. Azt suttogják, hogy a kuratórium tagjainak bizonyos háttér-megállapodásokkal személyes részesedést ígért a projekt hasznából. Még így is jóval olcsóbban jutott hozzá, mintha a parton vett volna telket. Hogy az eladókat megnyugtassa, illetve, hogy azok kifelé lefedhessék magukat, a szerződésben kötelezettséget vállalt arra, hogy mindig mindenben eleget tesz az ökológiai előírásoknak, illetve az alapítvány további extra garanciális kikötéseinek. Persze, minden vonatkozó okmány a saját ügyvédeknek a szüleménye. Így aztán, ha kell, biztos meg fogja találni a jogi kiskapukat.

Chandra-Shan és Damon közben ugyanarról beszélgetett.

– Sokak szerint az alapítvány aprópénzre váltotta a környezetvédelem ügyét azzal, hogy eladta a szigetet – állt elő a férfi a provokatívnak tűnő, valójában azonban Chandra által előírt témával. A nő nyilván a maga javára akarta fordítani ezt is.

– Igazából erre nem nekem kellene reagálnom – mondta –, hanem az alapítványnak. De ha már itt tartunk, megragadom az alkalmat, és felhívom a figyelmet néhány dologra. Először is a honlapunkon megtekinthető az összes szigettel foglalkozó szakvélemény. Hangsúlyozom, kivétel nélkül, mindegyik. Pro és kontra. Ezekből egyértelműen megállapítható, hogy a projekt biztosítja a sziget őshonos élővilágának a fenntartását, sőt egyes területeken még kedvezőbb feltételeket is teremt a védett növények, illetve állatok számára.

– Sokak szerint ezeket a tanulmányokat ön íratta – vetette közbe Damon.

– Egy részüket valóban – ismerte el a nő. – Ám a tartalmukat nem én határoztam meg. És mi másért kértem volna fel a tárgykör legismertebb szaktekintélyeit, hogy mindenre kiterjedően, kimerítően tárják elém a környezet megóvására vonatkozó javaslataikat, ha nem azért, mert magam is a természetvédelem elkötelezett híve vagyok?

– Azt is mondják, hogy ezek az értekezések az ön szája íze szerint forgatják ki a tényeket.

– Ismétlem, aki ezt hiszi, olvassa el honlapunkon az ilyen jellegű hozzászólásokat. Mi ezeket is közzétettük, mert nem félünk a kritikától, inkább arra törekszünk, hogy minél szélesebb körben vitathassuk meg a kérdést. Ezért aztán valamennyi kétkedő felvetésre megadtuk a megnyugtató választ, és minden ellenérvet teljes mértékig megcáfoltunk.

Ki fogja azokat tanulmányozgatni? – gondolta Damon. Néhány szakbarbár. Mindenki más látatlanban beveszi Chandra szövegét. Időközben egy kusza, áthatolhatatlannak tűnő, bozotos területhez érkeztek.

– Nézze csak – mutatott oda a nő. – Ez jó példa arra, amit mondok. Mit lát ön? Egy elvadult tájat. Volna kedve átverekedni magát rajta? Ugye, nem. Taroljuk hát le? Vagy hagyjuk úgy, ahogy van? Véleményem szerint egyik sem volna helyes megoldás. Ez a vidék a maga módján így is szép. Meg kell menteni, de úgy, hogy mi emberek is kedvünket lelhesük bennük. A sziget mintegy 1,5 km² nagyságú. Ennek alig ¼-ed részét használjuk fel a projekt közvetlen céljaira, a többi csak közvetve fog hozzá kapcsolódni, azaz döntően megmarad eredeti állapotában. Hogy ez mit jelent? Mindenütt mást, a konkrét hely jellegzetességétől függően. Van, ahol csak keskeny ösvényt vágunk majd a látogatók számára, másutt kisebb „rezervátumokat” hozunk létre az állat- és növényvilág védelmében, és így tovább. A beavatkozás sehol nem lesz olyan mértékű, hogy az eredeti életformák továbbélését veszélyeztetné.

Vagyis minimális befektetéssel jó pénzért mutogatja majd a turistáknak – fűzte hozzá magában Damon.

– Egyesek szerint máris felborult az ökológiai egyensúly, mikor megkezdték annak a bizonyos ¼-ed résznek a használatát – folytatta közben hangosan.

– Ugyan! – mosolyodott el a nő fölényesen. – Aki látta a hatástanulmányokat meggyőződhetett róla, hogy ez egyszerűen butaság. Miután végigvették a kérdéseket, Damon a beszélgetés lezárására készült. Már csak egy dolog volt hátra.

– Mielőtt befejeznék az interjút – fordult a nőhöz –, megkérdezem Chandra-Shan kisasszonyt, kíván-e még valami hozzátenni az elhangzottakhoz.

– Igen – bólintott a nő. – Elsősorban köszönetet szeretnék mondani mindazoknak, akik csatlakoztak ehhez az egyedülálló vállalkozáshoz, és a pénzüket kockáztatják a siker érdekében. Nélkülük nem mertem volna belevágni. Köszönet azoknak is, akik a gyártmányaikat ingyenesen ajánlották fel nekünk, továbbá azoknak, akik kifejezetten a mi kedvünkért, a mi igényeinkhez igazodva fejlesztettek ki számos, többnyire forradalmian új terméket. Nem alábecsülve a többiek jelentőségét, hadd emeljem ki a HMG konzern legújabb találmányát, a FORDI-t. Ez a csöppnyi szerkezet teszi lehetővé, hogy a projekt valamennyi résztvevője –

érkezzen bármely országból – egy nyelvet beszélhessen. Végül, de nem utolsósorban köszönöm a kedves nézőknek, hogy minket választottak, és jó szórakozást, sok nyereséget kívánok mindnyájuknak.

Jillian ezzel magára öltötte legbűbájosabb mosolyát, és mindaddig kitartotta, míg a kamera el nem kúszott róla. Akkor aztán elborult az arca.

– Mi volt ez? – fordult Karlhoz ingerülten.

– Mármint... – hebegett a főszerkesztő. – Mire gondol?

– Hogy mertek eltérni az eredeti forgatókönyvtől?

Karl megijedt. Még a lábai is remegtek.

– De hiszen ön jött... – próbálkozott óvatosan.

– Nem arról van szó! – torkolta le a nő. – A másik műsorvezetőre számítottam. Én minden riportra gondosan felkészülök, és nem tűröm a legkisebb zavaró változtatást sem.

– De hiszen kitűnő volt – biztosította Damon sietve.

– Maga meg ne szóljon bele! – rivallt rá Chandra. – Ezentúl tartsák magukat az előre rögzített menetrendhez, ha jót akarnak.

– Hogyne! Természetesen – törölgette gyöngyöző homlokát Karl. – Többé nem fordul elő.

– Ezt el is várom – mérte végig Jillian lesújtó tekintettel, azzal elindult a helikopter felé.

– Nem hittem volna, hogy ügyet fog csinálni belőle – mentegetőzött Damon a főszerkesztő sötét tekintetét látva.

– Úgy tűnik, nem vagy az esete – jegyezte meg tüskésen Karl.

– Elnézést – köhintett ekkor valaki diszkréten a hátuk mögött. Megfordultak. – Chandra-Shan kisasszony titkára vagyok – mutatkozott be a férfi. – Asszonyom általam küldi önöknek a ma esti nyitó partira szóló meghívókat, és kéri, hogy feltétlenül jelenjenek meg rajta.

Damon szeme felcsillant.

– Ez magától értetődik – vágta rá habozás nélkül.

A titkár távozott. Kicsit megkönnyebbültek. Talán mégsem olyan nagy a baj. Habár Chandránál sosem lehet tudni.

Változott a helyszín. Most Lily állt a kamerák előtt.

– Azon az építési területen vagyunk – mutatott a körülötte elterülő kopár, legyalult földdarabra –, ahol az a nevezetes épület, a projekt központi eleme állni fog. Egyelőre mindössze annyi bizonyos, hogy szálloda lesz, melyet egy fő-, és két melléképület alkot majd. Ismerjük még a befogadóképességét, az egyágyas, kétágyas szobák, illetve a lakosztályok számát, valamint azt, hogy hány és milyen kiszolgáló egység lesz benne. Minden más önkön múlik. Mindenki beleszólhat, mindenki kifejtetheti a véleményét, és ami a fő, mindenkit megillet

a szavazás joga. Ez a szálloda a közakaratot fogja megtestesíteni, jelképezve a világméretű együttműködés győzelmét. A projekt kitalálói bíznak önökben. Meggyőződésük, hogy eljött az idő, az emberiség megérett rá, hogy a modern technika vívmányainak felhasználásával közvetlenül érvényesítse akaratát, és ezáltal fokozatosan a saját képére formálja mind fizikai, mind társadalmi környezetét. E folyamat elindítója kíván lenni ez a vakmerő vállalkozás. És most elérkeztünk a mai adás egyik legizgalmasabb pontjához. Hamarosan következik az eredményhirdetés. De még mielőtt ez megtörténne, tekintsük át röviden az előzményeket. Mint azt tudják, a zsűri több ezer pályaműből választotta ki azt a hármat, melyet legmértöbbnek talált a részvételre. A továbbiakban ezek alkotói fognak megmérkőzni egymással. A verseny első, és talán leglényegesebb állomása az épület külső megjelenését meghatározó terv kiválasztása. Ez nemcsak esztétikai szempontból kulcsfontosságú döntés, hanem azért is, mert egyszer s mindenkorra behatárolja a csapatok mozgásterét. A pályamunkák ezen részét hetek óta láthatják a világhálón, azóta folyamatosan szavazhatnak rájuk. A teameknek természetesen nagy vonalakban már megvannak az épület belső felépítésére vonatkozó vázlataik is, de ez csak kiindulási alap lehet számukra, hiszen az építkezés minden egyes szakaszában önök fogják eldönteni, melyikük terve kerüljön a következő lépcsőben megvalósításra. És most térjünk vissza a szavazásra. Kollégáimtól hallom, hogy a pillanatnyi állás rendkívül szoros, a versenyzők fej fej mellett haladnak. Minden szavazat számít. Lehet, hogy épp önön fog múlni, hogy kedvence győz-e? Szavazzon hát! Már csak azért is, mert a voksolásban részt vevők között minden alkalommal értékes ajándékokat sorsolunk ki. Vagy van, aki még bizonytalan? Habozik? Következő riportunk talán segít a döntésben. Most ugyanis bemutatom a három rivalizáló team vezetőjét, akik lehetőséget kapnak rá, hogy röviden ismertessék, és az önök figyelmébe ajánlják pályamunkájukat. Elsőként hadd köszöntsem Rosetta Mallardot.

A nő előrelépett. Méregdrága, modern vonalú, de szolid kosztümöt viselt, melyhez márkás, ám meglehetősen jellegtelen cipőt párosított. Ékszert nem hordott, hosszú, barna haját hátul szoros kontyba fogta össze, Lily kissé meglepődött, de természetesen nem mutatta. Mallardot eddig még csak kacér, feltűnő ruhákban, túsarkú cipőkben látta. Még jó, hogy szemüveget nem vett fel – kuncogott magában.

– Nos, ön hogy foglalná össze pályaművük lényegét? – fordult a nőhöz.

Rosetta egyenesen a kamerába nézett, és magabiztos, határozott stílusban beszélni kezdett.

– A mi épületünkre valaki a „Tengerhullám” nevet ragasztotta, mivel távolról egy olyan, hosszan magasba nyúló, derékszögű háromszögnek látszik, melynek szarait ívelt, a hullámok fodrozódását idéző átló köti össze.

– Sokak szerint az önök munkája nem felel meg a tendernek, abban ugyanis egy központi, és két melléképületszárny szerepelt kikötésként. Mit szól ön ehhez? – tette fel a sokakat érdeklő kérdést Lily.

– Igen – magyarázta Mallard –, de semmi nem írja elő, hogy azokat szimmetrikusan kell elhelyezni, illetve, hogy pontosan egyforma nagyságúaknak kell lenniük. Nálunk mindkét szárny a főépület ugyanazon oldalán, egymás mellett, az átló alsó része mentén húzódik, szerves részét alkotva így az osztatlan, egybefüggő épületnek.

– Mondana valamit a munkatársairól is?

– Örömmel. Teamünk természetesen nemzetközi összetételű, és nem csak a pályázati feltételek miatt. Ettől függetlenül is a világ legkiválóbb építészeiből állítottuk volna össze a csapatot. Nem véletlen, hogy egy ilyen kivételesen impozáns alkotást sikerült létrehozunk. Kérjük, szavazzanak ránk, a modern, letisztult, magasba törő lendületre.

– Köszönöm – bocsátotta el Lily.

Most egy magas, szikár, középkorú férfi mellé lépett. Olyan volt, mintha skatulyából húzták volna ki. A tökéletes úriember mintaképe. Lily már róla is hallott. Sima modora sokakat megtévesztett, de akik jobban ismerték, általában sunyinak, képmutatónak és telhetetlenül pénzsóvárnak tartották.

– Íme, a második csapat vezetője, Tim Cardo – mutatta be a nő. – Át is adom neki a szót.

– A mi tervünket leginkább „Dominó-ház”-ként emlegetik – kezdte a férfi. – És valóban, olyan, mintha egy rövidebb oldalára felállított, nagyobb dominóból, valamint két kisebb, a hosszabb oldalára fektetett dominóból állna. Ebből is látszik, hogy mi komolyan vettük a pályázati kiírást – döfött egyet Mallardba –, és egyforma nagyságú szárnyakat terveztünk, a központi épület két oldalára. A nehezebb utat választva csupán a három egyszerű elem egymáshoz viszonyított sajátos elhelyezésével operáltunk, és hoztunk létre egy különleges, rendkívül látványos épületegyüttest. Tettük ezt már csak azért is, mert véleményünk szerint minden más megoldás veszélyezteti az eredeti elképzelés későbbi, magas színvonalú megvalósítását. A megadott paraméterek szerint ugyanis a két épületszárnyba nagyjából azonos számú szobát, illetve létesítményt kell elhelyezni, aszimmetrikus felépítésnél viszont ez megoldhatatlan.

Rosetta majd megpukkadt mérgében, de nem vágthatott közbe.

– Természetesen – folytatta a férfi –, a mi csoportunk is nemzetközi. Mi azonban nem a saját ismerőseinket hívtuk meg, hanem kemény feltételeket tartalmazó pályázatot írtunk ki a helyekre. Ez garantálja, hogy csak a legjobbak kerülhettek be.

Mallard alig bírta visszafogni magát az újabb oldalvágás hallatán.

– Kérem önöket – fejezte be Cardo –, szavazzanak ránk, a bevált, megbízható értékeket hordozó csapatra, és meglátják, nem fognak csalódni bennünk.

Már csak a harmadik team vezetője volt hátra.

– És végül, de nem utolsósorban Oliver Mendez következik – konferálta fel Lily.

A tervező jóképű, fekete hajú, fiatal férfi volt, könnyű, nyári viseletéből ítélve nem annyira a kamerához, mint inkább a klímához öltözött. A nő előtt természetesen az ő neve sem volt ismeretlen. Sokak az egyik legígéretesebb tehetségnek tartották, Lilynek is nagyon tetszettek a munkái.

– Kérem, hogy kollégáihoz hasonlóan jellemezze ön is pár szóval pályaművüket! – szólította meg.

– A mi tervünket egyesek „Úrrepülő”-nek, mások „Angyal”-nak nevezik – fogott bele a férfi –, mivel a középen kimagasló központi toronyhoz kétoldalt, illetve körben, mint félig leeresztett valódi szárnyak, simulnak az alacsonyabb melléképületek. Megjegyzem, bennünk is felmerült az aszimmetrikus elrendezés ötlete, hiszen a megadott funkcióknak így is meg lehet felelni, de végül – más szempontok miatt – mégis inkább ezt a megoldást választottuk.

Mallard kissé megkönnyebbült, és egy diadalmas mosolyt küldött Cardo felé.

– A mi csoportunk – folytatta Mendez – igazi közösség. Régóta együtt dolgozunk, és már alig emlékszünk rá, hogy jórészt különböző országokból származunk. Erősségünk, hogy egy fő vonulat mentén képesek vagyunk harmonikusan összehangolni a csapatot alkotó autonóm személyiségek kreatív elképzeléseit, így lesz az eredmény egységes, ugyanakkor mégis egyedi, és sokszínű.

– Köszönöm a beszélgetést mindannyiuknak – fejezte be a riportot Lily. – A csapatokról, illetve azok tagjairól további részletes információkhoz juthatnak honlapunkon Mielőtt elköszönnék, hadd emlékeztessem önöket, hogy a szavazás még mindig tart. De már nem sokáig. Remélem, mindenkinek sikerült kedvencet választania. Ne késlekedjenek, azonnal tegyék le a voksukat a mellette, nehogy véletlenül kifussanak az időből, és végül más vigye el a pálmát. Most pedig átadom a szót Damonnak, aki a kikötőben várakozik. Lily fellélegzett. Na, ez is megvolt. Kicsit kifújta magát, aztán indulni akart vissza a stábhoz. Ekkor észrevette, hogy Oliver Mendez még mindig ott ácsorog a közelben. Gondolt egyet, arra vette az irányt, és mintegy véletlenül belebotlott.

– Hát maga még itt van? – nézett rá tettetett csodálkozással.

– Az egyik munkatársamat várom – felelte Mendez udvariasan, és úgy tűnt, ezzel a maga részéről befejezettnek is tekinti a társalgást.

– Értem – bólintott Lily. Aztán tovább próbálkozott. – Nagyon jól sikerült a bemutatkozása.

A férfira nem volt különösebb hatással a dicséret.

– Ennek igazán örülök – mondta közömbösen.

Lily még beszélgetett volna, de Mendez nem marasztalta. Kénytelen volt elköszönni. Rosszkedvűen baktatott tovább. Miért olyan morózus vele ma mindenki?

– Kedves nézőink! – jelentkezett be közben Damon. – Ismét egy módfelett izgalmas esemény előtt állunk. Következik a beköltözés. Éppen idejében érkeztünk. Mindjárt kiköt a komp, és ezzel kezdetét veszi a nagy játék. Míg partra nem lépnek az első lakók, fussuk át még egyszer a szabályokat. Mint azt tudják, nemcsak a tervezésre, hanem kivétel nélkül valamennyi itteni állás betöltésére is nemzetközi pályázatot írtak ki a projekt menedzserei, így a szigeten dolgozó emberek szintén a világ legkülönbözőbb tájairól érkeztek. A válogatás kizárólag szakmai alapon történt, hiszen mivel mindannyian megkapják a FORDI-t, nem jelentett kizáró okot a nyelvismeret hiánya. Nagy örömünkre legtöbbször a valóságshow-ban való szereplést is vállalták. Nem csoda, hiszen a játékosokat számtalan kiváltság illeti meg. Ők például magukkal hozhatták a családjukat is, ezért nem a közös szálláson, hanem külön épületben helyezik el őket. A résztvevők továbbá munkabérük felett még tetemes összegű plusz prémiumban is részesülnek mindaddig, míg a játékból kiszállni nem kényszerülnek. Juttatásukat ez utóbbi esetben a bent maradók közt osztják szét egyenlő arányban. Megjegyzem, időről időre a kiesők között is értékes ajándékokat sorsolunk ki. A show legnagyobb tétje azonban természetesen az a mesés összegű nyeremény, melyet a végén a győztes vághat majd zsebre. A játékosokat megérkezésük pillanatától rejtett kamerák sokasága követi nyomon, így önök ettől fogva minden lépésüket szemmel tarthatják, akár a lakásukban, akár a sziget bármely más pontján tartózkodnak, sőt, ha a szerkesztőség úgy látja jónak, a stáb a szigeten kívülre is elkísérheti őket. Felhívom a figyelmüket, hogy az esetleges intim jeleneteket mindenütt a helyi idő szerinti éjfél után mutatjuk be. Javaslom, most nézzünk körül a lakókörzetben.

A kamera ráközelített a telepre.

– Mint láthatják – mutatott körbe Damon – egész kis falu jött itt létre. Abban, a kissé távolabb álló sokemeletes házban laknak majd azok, akik nem szerepelnek a show-ban. Mivel ők egyedül érkeztek, közös szobákban szállásolják el őket. Ezt az építményt átmeneti időszakra, előre gyártott, könnyűszerkezeti elemekből állították össze, ezért a projekt végén lebontásra kerül. Alkotórészeit a beruházók hajléktalanszálló céljára ajánlották fel. Nem messze tőle áll a játékban részt vevő családoknak otthont adó épület. Sajnos, aki a játékból kiesik, annak hozzátartozói azon nyomban kötelesek elhagyni a szigetet, az itt maradó dolgozónak pedig át kell költöznie a munkásszállóra. Nem vonatkozik ez a középvezetőkre, akik ilyenkor is bent

maradhatnak a lakásban, de a plusz juttatást természetesen megvonják tőlük. A képernyőn ekkor egy teljesen különálló, tetszetős külsejű, kertes ház jelent meg.

– Itt fognak lakni a felső vezetők – mutatta Damon. – Ők családjukkal együtt akkor is jogosultak a lakás további használatára, ha a játékot abba kell hagyniuk, a prémium azonban nekik sem jár tovább. Ezeket az épületeket a későbbiekben az adminisztrációs részlegek elhelyezésére fogják felhasználni. Most pedig térjünk vissza ide, a kikötőhöz, hiszen immár kezdetét vette a partraszállás.

A monitoron máris megjelent a komp, és a róla hosszú, tömött sorokban leözönlő emberáradat.

– Nicsak! – kiáltott fel ekkor Damon. – Máris feltűnt egy ismerős arc. Zombor Egon úr az, a projekt fő-építésvezetője.

Csodák csodája, a férfi, és mellette szép rendben felsorakozott családja éppen ott állt, a tömegtől kissé elhúzódva, ahol a riporter a legkönnyebben megközelíthette őket.

– Köszöntöm önöket a szigeten! – lépett oda hozzájuk. – Nos, milyenek az első benyomásaik?

– Nagyon kedvezőek – vágta rá buzgón Berta asszony, Zombor felesége. – Jó a levegő, gyönyörű a tengerpart, és festői kilátás nyílik a szárazföldre.

– Örülök, hogy jövődő lakóhelyük máris megnyerte a tetszésüket – helyeselt Damon. – Így bizonyára sokkal könnyebb lesz megszokniuk itt. Az ön munkája – fordult most a férfihez – rendkívül felelősségteljes. Mit gondol, sikerül majd lazítania is néha?

A főépen látszott, hogy lámpaláza van.

– Hát igen – kezdte kissé esetlenül. – Félek is tőle. Azaz – javított gyorsan –, úgy nem félek, mert van elég gyakorlatom, és tapasztalatom, de azért ez mégiscsak egy teljesen egyedülálló beruházás. De bízom benne, hogy az építésvezetőkkel meg tudunk majd állapodni az optimális munkamegosztásban, és akkor talán pihenni is tudok néha.

– Kérem, mutassa be a családját!

– A feleségem, Berta – mutatott Zombor az asszonyra. – Ő igen nagy áldozatot hozott azzal, hogy elkísért ide, hiszen fel kellett adnia emiatt a munkahelyét.

– Miért vállalta? – kérdezett rá Damon.

A nő, férjével ellentétben, mintha csak betanulta volna, úgy válaszolt, mint a vízfolyás.

– Elsősorban a férjemért, hiszen számára ez nagy kihívás, és én nem vettem volna a lelkemre, hogy miattam lemaradjon róla. Megfontolásra készítetted az a lehetőség is, hogy mindannyian vele jöhettünk, mégpedig egy ilyen varázslatos helyre.

Damon most a gyerekeket vette sorra. Először a nagylányt, Annát szólította meg.

– Számodra milyen változásokat jelent az ideköltözés?
– Halasztanom kellett az egyetemen – felelte a lány kelletlenül.
– Addig is az itteni főiskolára fog járni – igyekezett elterelni róla a figyelmet az asszony.
– Ez valóban remek megoldás – állapította meg a riporter, és gyorsan a középső gyerek, Miki mellé lépett.

– Te mit szólsz az új környezethez?
– Szuper! – vigyorgott a fiú. – Kár, hogy egy darabig nem látom a haverokat, de megéri. Tök csúcs a part, tele van diszkókkal, játéktermekkel, zajlik az élet. Csá, mindenki! – integetett a kamerába. – Irigyeltek, mi?

Damon most lehajolt a legkisebb lánykához, Erikához.

– És te? Hogy érzed magad? Milyen volt az út?
– Jó – felelte az kissé megilletődve.
– Örültél, hogy idejöhetsz?
– Igen.
– Mit gondolsz, milyen lesz majd az új iskolai közösségben?
– Jó.
– Örülök, hogy ilyen optimista vagy – mosolygott rá Damon. – Most pedig térjünk át...

Ebben a pillanatban éktelen ricsaj ütötte meg a fülét. Gyorsan elkészönt Zomboréktól, és a tömegben átfurakodva a hangok forrása felé vette az irányt. Egy nagy csődület közepén hamarosan rá is talált a veszekedő ifjú párra.

– Ez vagy te! – kiabálta a nő nekivörösödve. – Semmit sem lehet rád bízni. Miért nem pakoltad el a piperecuccaimat? Direkt odaraktam az orrod elé.

– Miért, azok nélkül már élni sem tudsz? – vágott vissza a férfi flegmán. – Minek kell folyton kencézned magad?

– De azt azért elvárod, hogy mindig jól nézzek ki – replikázott a nő. – Még így is folyton más nőkön legelteted a szemeidet.

– Na és? Azt csak szabad?
– Szóval nem is tagadod! – csattant fel a nő hisztérikusan. – Talán nem is csak a szemeidet!
– Ne csináld itt a cirkuszt! – jött ki a béketúrésból a férfi. – Ha nem vetted volna észre, mindenki minket bámul.

– Sőt – állt be közéjük Damon váratlanul. – Egyenes adásban vannak.

A civakodók mintegy varázsütésre elnémultak, és zavartan pislogtak a riporterre.

– Szabad megkérdezni, miről folyik a vita? – érdeklődött Damon.
– Semmi különös – legyintett a férfi. – Azt hiszi, otthon hagyott valamit.

– Mi az, hogy azt hiszem? – horkant fel a nő. – És mi az, hogy én? Talán nem te hagytad otthon?

– A repülön is elkeveredhetett.

– Ha elkeveredett volna, az egész bőrönd elkeveredett volna, te idióta!

– Legközelebb csináld magad! – vágott vissza a férfi. – De te csak a parancsokat szereted osztogatni.

– Még hogy én!

A szócsata ismét elfajult, a felek szinte lélegzétvételnymi szünet nélkül csapkodták egymás fejéhez a legkülönbözőbb sértéseket. Damon úgy tett, mintha békítgetné őket, pedig valójában körmönfont módon éppen olajat öntött a tűzre. Mikor aztán úgy vélte, hogy a nézők kellően kiszórakozták magukat, szétválasztotta a torzsalkodókat. A központtól közben megkapta a pár adatait.

– Ha nem tévedek, önök Karnakék – fordult hozzájuk.

– Igen – lihegte a nő.

– És ön minden bizonnyal Carla Karnak, az úr pedig Leo Karnak.

Az asszony az összecsapás hevében meg is feledkezett róla, most azonban újra a tudatára ébredt, hogy milliók nézik őket. Gyorsan kifújta magát, ösztönösen megigazította a haját, és barátságos mosolyt erőltetett az arcára.

– Igen – felelte, mintha mi sem történt volna.

Leo bosszús képpel hallgatott. Attól tartott, hogy az előző jelenetben nem mutatkozott a nézők előtt elég férfiasnak. Damon igyekezett szóra bírni.

– Ön milyen munkakört fog betölteni a szigeten?

– Gépszerelő vagyok – világosította fel Leo –, a feleségem pedig felszolgáló lesz az étkezdében.

– Tehát munkájukkal mindketten aktívan hozzá kívánnak járulni a projekt sikeréhez.

– Hát igen – hagyta rá a férfi kissé bambán. – Kell a pénz.

– Szeretnének valamit üzeni a hozzátartozóiknak, vagy a nézőknek?

– Csak annyit – tolakodott a mikrofonhoz a nő –, hogy mi ilyenek vagyunk, és kész. Nem játszuk meg magunkat. Ami a szívünkön, a szánkon. De azért jól megvagyunk, ugye? – bökte oldalba könyökével a férjét.

– Persze – erősítette meg Leo kényszeredetten. – Jól megvagyunk.

– Meg aztán – folytatta Carla –, miért is tartanánk vissza magunkat? Az ilyen műsorokban nincs helye a latymatagoknak. Mindig a legizgalmasabb embereket tartják benn legtovább a nézők. Mi pedig győzni akarunk.

– Akkor sok sikert! – köszönt el a riporter, és átment a következő riportalanyaihoz, Ladomer Baian építésvezetőhöz és nejéhez, Aliciához, akik két tinédzser lányukkal együtt már várták őt. Holden, a másik építésvezető csak később érkezett, mert feleségét, és csecsemő kisfiát nem akarta kitenni az első napi zsúfoltságnak, ezért miután Baianékkal végzett, Damon összedobott még néhány rögtönzött interjút, aztán a reklám alatt Lilyvel együtt beállt a forgatás központi helyszínére. Ismét övök volt a képernyő. A férfi kezdett.

– Hölgyeim és uraim! – mondta ünnepélyesen. – Elérkeztünk műsorunk mai utolsó állomásához, egyben tetőpontjához, az eredményhirdetéshez. Önöknek még két percük van, aztán lezárjuk a szavazást. Használják ki az időt! Még semmi nem dőlt el. Talán éppen a most leadott voksokon múlik a verseny kimenetele. Ne hagyják, hogy kedvencüket az utolsó pillanatban kiűssék a nyeregből. Mindjárt elvész a lehetőség. Már csak pár másodperc. No, még egy gyors szavazat befér! És ebben a pillanatban vége. A gép máris összesít, és mi mindjárt megtudjuk, ki lett a nyertes. Mindhárom team teljes létszámban képviselteti magát e nagy pillanatban, és vezetőikkel együtt türelmetlenül várják a végeredményt.

– És most – vette át a szót Lily – megérkezett a zárt boríték, benne a győztes csapat vezetőjének nevével. Annyira izgatott vagyok, hogy alig bírom felbontani. Vajon mi áll benne? És íme! Én már látom. Én már tudom. És mindjárt meg is osztom önökkel. Hölgyeim és uraim! A tervezők versenyének első fordulójában, első helyen befutott... Oliver Mendez és teamje.

A férfi hatalmasat ugrott. Majd kibújt a bőréből. Csapata örömmámorban úszott, egymás nyakába borulva ünnepeltek. Mendez bevetette magát közéjük, és végigölelgette őket. Lily megvárta, míg valamelyest elül az ujjongás, aztán alig észrevehetően intett neki, hogy jöjjön oda hozzá. Oliver megtorpant. Aztán kivált társai gyűrűjéből, és engedelmesen beállt a nő mellé.

– Szívből gratulálok – fordult hozzá Lily. – Nos, mit érez most, hogy az első, talán legmeghatározóbb fordulóban önök nyertek?

– Kimondhatatlanul hálás vagyok a nézőknek, hogy szavazataikkal minket támogattak, és ígérem, minden erőnkkel azon leszünk, hogy a továbbiakban is rászolgáljunk a bizalmukra.

Lily ekkor Rosettához lépett.

– És vajon mi jár most az önök fejében?

A nő arcán mélységes csalódás tükröződött.

– Kemény küzdelem volt – felelte nehezen leplezett idegességgel. – A mi tervünk legalább olyan jó, mint a győzteseké, és biztos vagyok benne, hogy csupán egy hajszállal maradtunk le.

Cardo következett. A férfi, kihasználva pár másodpercnyi lépéselőnyét, közben összekapta magát, és igyekezett derűs képet vágni.

– Én is gratulálok Mendezéknek – biccentett Oliver felé, majd felöltötte jellegzetes, behízelt ábrázatát, és belenézett a kamerába. – A nézők nyilván legjobb lelkiismeretük szerint döntöttek — Ezt tudomásul kell vennünk. De mindent meg fogunk tenni azért, hogy legközelebb minket tüntessenek ki szavazataikkal.

– Megvan hát a terv – vette át a szót Damon. – Holnap kezdetét veheti a munka. Mialatt az építők kiássák az alapokat, és kiépítik az alagsori szinteket, a tervező csoportok már a második fordulóra készülnek, azaz az épület külső megjelenéséhez igazítják az alsó emeletek belső szerkezetére vonatkozó elképzeléseiket. Az erre megszabott határidő lejártát követően a tervek azonnal felkerülnek honlapunkra, és attól a pillanattól ismét szavazni lehet rájuk.

– Feltétlenül tekintsék meg holnapi adásunkat is – fejezte be a műsort Lily –, mikor is jó néhány, rendkívül izgalmas kulisszatitokba fogjuk beavatni önöket. De ma estére is tartogatunk meglepetést. A megszakítás nélkül futó valóságshow mellett összefoglalót sugárzunk Jillian Chandra-Shan kisasszony ma esti nagyszabású nyitó partijáról, melyen a világ szinte valamennyi híressége részt vesz.

A képernyő elsötétült, és a műsorvezetők kimerülten lerogytak az első útjukba eső székbe.

Jillian a tengerpart mellett fekvő, fényűző palotájában, illetve az azt körülölelő óriási parkban tartotta meg fogadását. Lily Damonnal érkezett, de mivel a férfi, karrierjét építendő, egész éjjel bennfentes kapcsolatokra vadászott, hamar egyedül találta magát a hemzsegő vendégsereg közepette. Hogy, hogy nem, Oliver Mendezt szinte azonnal kiszúrta a tömegben. Nem tudta, hogy a férfi is észrevette-e őt, mindenesetre, ha észre is vette, jól titkolta. Lilynek nem volt sok kedve ehhez az estélyhez, de nem távozható idő előtt, ezért úgy tervezte, minden ismerősére rászán pár percet, aztán, amint alkalom adódik, angolosan távozik.

Chandra megadta a módját a bevonulásnak. Mikor már mindenki együtt volt, egyszer csak elhallgatott a zene, minden fény eltompult, és valamennyi reflektor az emeletre felvezető, hosszú, széles lépcsőre irányult. A vendégek megálltak és a szemüket meresztgették. A parkból is becsődültek az emberek. Ekkor felcsendült egy lágy dallam, és a lépcső tetején, legújabb kísérője oldalán megjelent a ház asszonya. Egyszerűen káprázatos volt. Mintha egy istennő szállt volna a földre. A meghívottak fergeteges üdvivalgásban törtek ki. Jillian, kiélvezve sikerét, arcán ellenállhatatlan mosolyával, lassan, fenségesen elindult lefelé. Mikor az utolsó lépcsőfokon is túl volt, megállt, kibontakozott fiúja karjából, és még mindig a reflektorok fényétől kísérve, kitért karokkal Igor Korolovhoz sietett. Átölelte, és jobbról-balról megcsókolta, amit a közönség ismét hangos ovációval fogadott. Aztán felment az előre odakészített emelvényre, és elmondott egy rövid üdvözlőbeszédet. Újabb tapsvihár következett,